

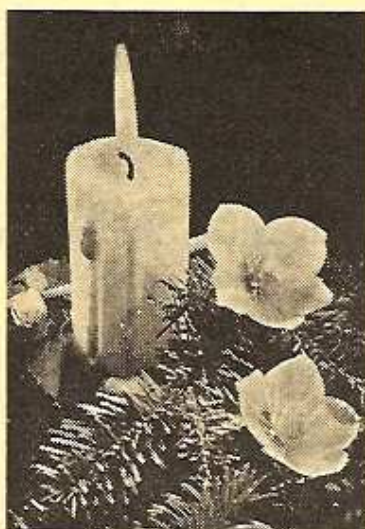
LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kolmaskymmenes vuosikerta

N:o 4

Marraskuu

1971

Jeesus sanoo: "Minä olen
maailman valkeus."

Muistakaa ystäviänne

käyttäen Loimaan Evankelisen
Kansanopiston Kukkaisrahaston

**surunvalittelu- ja onnittelu-
adresseja**

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Opistomme uusi lukuvuosi menee jo hyvää vauhtia. Opistomme suojat on miehittänyt 57 henkilön kansanopistolais- ja 26 kodinhoitajaoppilasjoukko. Talo on täynnä väkeä. Opistomme opetusohjelma on toteutettu linjajaon pohjalta. Tällaiseen järjestelyyn ovat menneet useimmat maamme kansanopistoista. Paluuta entiseen ei varmaankaan ole, jos aiotaan ylläpitää opistoja ja saada niihin myös opiskelijoita. Muuttuvan yhteiskunnan tarpeet vaihtuvat nopeasti. Nuoret tahtovat saada opiskeluaajastaan mahdollisimman suuren hyödyn ajatellen tulevaa ammatiaan ja käytännön elämää yleensä. Opiskelijoiden tiedollinen taso nousee jatkuvasti. Huiman harppauksen se saa peruskoulun toteuttamisen jälkeen. Siksi painopiste siirtynee eristyneeseen opetukseen, mikä edellyttää linjajakoisuuden kehittämistä. Tietenkin ylissivistävää ainesta täytyy jatkuvasti olla.

Kansanopisto on luonteeltaan vapaa sivistystyön laitos. Sitä ei ole tarkoitettu ammatillisen koulutuksen antajaksi. Kuitenkin useiden nuorten odotukset kohdistuvat kansanopistoon myös ammatillisen pätevyyden antajana. Oletettavasti opistoa on kehitettävä palvelemaan myös tällaisia odotuksia, vaikka se ei olekaan opiston perusolemuksen mukaista.

Keskeisenä kansanopiston tehtävänä näen ihmispersoonallisuuden kehittämisen. Monenlaiset tekijät aiheuttavat henkistä painetta nuorille. Jatkuva kilpailutilanne, monien tapojen ja arvojen suhteellinen, väärinymmärretty ns. vapaa kasvatus yms. tekijät saavat nuoret kokemaan olonsa turvattomaksi. Opiston tehtävänä on auttaa nuoria heidän vaikeuksissaan. Mielenterveyttä edistävää suhtautumista opettajien ja oppilaiden välillä olisi kehitettävä. Tämä tapahtuu luottamuksellisten

Opiston tehtävän kartoitusta

suhteiden syntymisen kautta. Opiskelijoiden ja opettajien tulisi voida kohdata toisensa ihmisinä, niin että syntyy todellisia ihmissuhteita, joiden avulla voidaan päästä elämän selkiintymiseen. Keskinäinen vuorovaikutus voi olla hyödyllistä molemmille osapuolille.

Opistomme toimii evankelisessa hengessä. Se merkitsee sitä, että se henkinen ilmasto, jossa toimimme, on kristillinen. Yritämme yhdessä kasvaa kristittyinä Jumalan armon tuntemisessa. Kyselemme ihmisenä olemisen kysymyksiin vastauksia Jumalan sanasta. Pyrimme kaikki kasvamaan vastuullisiksi Kristuksen kirkon jäseniksi. Kilvoittelemme toteuttaaksemme elämässämme aitoa ihmisyyttä, mikä tarkoittaa vastuun kantamista yhteisistä asioista, palvelemisen ja rakkauden toteuttamista tässä maailmassa. Tämän voimme toteuttaa ainoastaan elävässä yhteydessä Jeesukseen Kristukseen, joka on perustus.

Eero Uuksulainen

Oletko siipirikko

Muistan vieläkin erään kauniin syksyisen sunnuntain. Jätin hetkeksi kaupungin harmaat kivimuurit, sen kiireen ja hälinän. Lähdin katselemaan luonnon kauneutta. Syksykin voi olla hyvin kaunis, vaikka se ei enää olekaan monivärisessä asussaan. Kukkaset ovat kuihtuneet, ruoho kellastunut, kellertävät lehdet varisevat maahan, ilmassa on jo kostean tuntuista. Syvä rauha ja hiljaisuus aivan huokuu syksyisessä metsässä. Ei laula enää linnut, saapuu talvi. Istuin vihdoinkin eräälle kerkeälle kalliolle ja siellä jäin katselemaan auringonlaskua. Käsissäni oli pieni pääskynen. Polkua ylös noustessani sen löysin, enkä hennonnut sitä siihen kuolemaan jättää. Nostin sen varovasti maasta ja suljin sen käsiini väliin ja jatkoin matkaa. Hetken kuluttua korviini kantautui pikkulintujen äänestä tirsakunta. Annoin katseeni kiertää ja vihdoinkin näin kaukana pelon reunalla parven, joka levottomana liikehtii paikasta toiseen. Ja tuo lintunen, joka on hiljaa levännyt kädessäni, alkoi voimakkaasti pyristellä. Se oli kuullut myös ääniä, se tahtoi sinne toisten joukkoon. Koetin sitä rouhoittaa, puhelinkin sille: "Ethän sinä pikkuinen sinne kuitenkaan voisi lentää, vaikka maahan sinut laskisin. Olet siipirikko. Minä vien sinut kotiin, hoidan sinua, siipesi tervehtyvät ja niin voit jälleen lentää." Katselin tuota pelokasta lintua ja silloin muistin Jeesuksen sanat: "Katsokaa taivaan lintuja." Häntä tuli sydämelleni. Aivan riipaisi, kun ajattelin, että ehtiiköhän lintunen parantua, sillä kohta on edessä lento kaukaiseen maahan, kohti etelää. Pieni siipirikko raukka. Varmaan se vaistosi, että kohta toiset kohoavat siiville, nousevat korkeuteen ja aloittavat pitkän lentonsa yli metsien ja valtamerien. Sekin tahtoi mukaan, se vaistosi, että tulossa on pimeät ja kylmät ajat. Minun tuli niin surku tuota avutonta pääskystä. Se ei kuulu tänne Pohjolaan, se on vain käymässä täällä. Koko

kesän se varmasti oli ahkerasti harjoitellut lennon aakkosia, syönyt ja viserrellyt odottaen lähtöpäivää. Kaikki olisi muuten ollut hyvin, mutta kun siivet eivät kantaaneet. Mihin lieene siipensä satuttanut?

Sinua jälleen ajattelen, toveriliittolainen. Aurinko laskee, illan varjot pitenevät. Jeesus tulee pian. Oletko valmis? Kannattavatko uskonsiipesi, vai onko synnin polte ne katkaissut, pahoin repinyt siipesi verille? Siipirikkonako vaellat yksin ja peiloissasi. Älä pelkää, katso lapias samarialainen, sinun Vapahtajasi, kulkee vielä muinaisia polkuja. Hän etsii kadonneita, sitoo haavoittuneita, lääkitsee kaikki sinun haavasi. Hän nostaa sinut hellästi, kätkee sinut lävistettyihin, arpia kantaviin rakkauden käsiin. Ei Hän ohitsesi kulje, kun huudat sielusi hädässä apua. Kerro Jeesukselle sydämesi salatuimmatkin asiat, älä sitä häpeä tehdä. Jeesuksella on rakkautta, sääliä ja paljon anteeksiantamusta sinulle. Hänen veressään saat kaikki syntisi anteeksi, saat nousta uuteen toivoon. Ja aivan pian saat kohota uskonsiivillä kohti korkeutta ja ylistää Jeesusta siitä, että on sinutkin armahtanut jälleen, nostanut sylinsä ja antanut uuden voiton voiman kilvoitella loppuun asti sydän verellä vihmottuna. Armo kantaa ja nostaa, luota uskossa Jeesukseen.

Riitta Sjöblad

Ilta

Ilta jälleen pian on
sammuu valo auringon
lyhdyt luovat valoaan
yöhön pimeään.
Ihmiset ne vaeltaa
illassa hämyisessä,
illalla on tunnelmaa,
pöllökin huhuilee.

Kirj. S—L—S

Alkuajat Loimaalla

Olin kevättalvella Jaakkimasta käsin ollut yhteydessä sekä rovasti K. V. Tammiseen että kirkkoherra Martti Savelaiseen, silloiseen Turun tuomiokirkkoseurakunnan kappalaiseen, Loimaan opistoa koskeissa asioissa. Kannatusyhdistys oli kylläkin perustettu jo edellisenä syksynä marraskuussa Turun Nuorisoliitossa evankelisten nuorisoliitto-osastojen toimesta. Mutta nyt oli ryhdyttävä tositoimiin. Kannatusyhdistyksen asiamiehenä aloitin työni heinäkuun 16. päivänä 1938. Tehtävänäni oli kerätä kannatusyhdistykseen jäseniä ja varoja sekä tehdä opistoa tunnetuksi Lounais-Suomessa ja Hämeessä. Heinäkuun 26. päivänä vietettiin Loimaan kauppalan evankeliumijuhlia monituhantisen juhlakansan läsnäollessa. Näillä juhlilla kauppalan salissa johtokunnan ja useiden kannatusyhdistyksen jäsenten sekä opistohankkeen ystävien läsnäollessa tehtiin kauaskantoinen päätös: opistotyö aloitetaan jo tulevana syksynä. Ferrarian johtajaa, edesmennyttä insinööri Lupanderia varten kunnostettu huoneisto kauppalassa katsottiin sopivaksi opistotaloksi, joka saatiin vuokratuksi tarkoitukseen. Lähtölaukaus oli ammuttu. Mutta varoja ei ollut kuin muutama tuhat markkaa. Ei opettajia. Ei irtaimistoa. Oli vain intoa ja uskoa ASIAN ONNISTUMISEEN. Päätehtäväni oli jäsenten keruu kannatusyhdistykseen, koska sitä tietä varat parhaiten karttuivat. Alkuun lähtiessäni jäseniä oli n. 30, mutta vuoden päättyessä jo 767. Varoja oli karttunut syksyyn mennessä jäsenmaksuista lahjoituksista ja juhlista yhteensä 129.749 mk, joka valtionavun kanssa riitti hyvin ensimmäiseksi lukukaudeksi.

Näillä matkoillani sain kokea uskonystävien taholta sellaista rakkautta tätä opistohanketta kohtaan, ettei se koskaan unohdu. Asian ydin oli siinä, että toivottiin Jumalan rakkauden ja lunastusarmon

kirkastumista myös lapsillemme ja nuorillemme autuudeksi, niin kuin se oli kirkastanut meille vanhemmille evankeliumin julistuksen kautta.

Näiltä ja myöhemmiltä varojen keräys- ja juhlamatkoilta haluaisin mainita muutamia vaivaa nähneitä opistomme ystäviä. Alkuvuosien raskaimman kuorman ja helteen kantoivan kauppalan kirkkoherra Alpo Setälä ja hänen Lahja-rouvansa. He olivat opiston naapureina asuen mukana kaikessa opistoa ja sen taloutta koskevissa asioissa ja järjestelyissä. Poismuuttaneista kauppalalaisista Lauri Saunamo, Verner Laaksonen ja Selma Leppäaho näkivät myös paljon vaivaa opiston hyväksi. Yleensä voi sanoa, että kaikki kauppalan nuorisoliitto-osaston jäsenet, jotka toimivat täällä Evankeliumiyhdistyksen rukoushuoneen piirissä, olivat kuin samaa perhettä opiston kanssa. Yhdessä kärsittiin sotavuosienkin vaivat ja suuret puutteellisuudet toisiamme tukien ja lohduttaen. Loimaan pitäjän puolelta olivat työtämme tukemassa, pastori ja rouva Hälvä. Kun syksyllä 1951 muutimme sinne, niin ystäviksemme osoittautuivat edelleen kaikki sikäläiset nuorisoliittolaiset, jotka olivat mukana Evankeliumiyhdistyksenkin työssä. Keräysmatkoillani vuonna 1938 olivat oppaina ja asian puolesta puhujina opettaja Aksa Paasivirta Kojonkulmalla ja Väinö Kylmämettä Niinijoenla. Oripäässä olivat mukana Nyyrikki Vartia ja Vihtori Murtomaa, kaksi uskollista valtakunnan työssä. Alastarolaisista olivat alusta asti mukana, myös keräysmatkoilla, Sanni Anttila ja T. I. Pakarinen.

Marttilasta muistan mv. Otto Ojanien, joka ei näissä asioissa milloinkaan lannistunut. Kerrankin kun opiston rakennusvaiheen aikana raha loppui, kuljimme hänen kanssaan päiväkausia opistolle korottomia lainoja hakien. Eräänä aamuna kun työmme aloitimme, hän ensimmäiseksi kysyi minulta olenko jo uskossa kiittänyt Jumalaa siitä, mitä sinä päivänä saamme. En ollut, vaikka Jeesus sanoo: Kaikki mitä te rukoillette ja anotte, uskoa saaneenne, niin se on teille tuleva. Niin kävi että heti ensimmäisestä talosta sinä päivänä saimme 100.000 markan korottoman lainan. Mv. August Nummila

Marttilan Alapäästä oli myös sellainen uskon mies, joka oli aina mukana, kun hänen apuaan tarvittiin.

Itse kansanopistotyöstä muistan hyvin juuri ensimmäiset vuodet. Opistomme aukaisi siis ensi kerran ovensa oppilailleen 18. 10. 1938, ja sisälle tuli esikoiskurssi, 63 nuorta. Opettajakunnalla oli jonkin verran kokemusta kansanopistotyössä. Toini Valkama oli ollut 14 vuotta Jamiлахden kansanopistossa. Lahja Johannes Mäenpää oli ollut edellisenä työ kautena Kauhajoen Evankelisessa kansanopistossa opettajana, ja minä olin ollut Jaakkiman opistossa juuri edellisen talven ja aikaisemmin Oriveden opistossa. Anna-Liisa Antilakin oli ollut Hartolan opistossa yhden talvikauden. Näillä eväillä siis lähdimme liikkeelle. Meistä opettajista tuntui, että ensimmäisen vuosikurssin oppilaat tunsivat aivan erikoisella tavalla vastuunsa ladun aukaisijoina tässä uudessa oppilaitoksessa. Useimmat heistä olivat uskovista kodeista, joissa oli paljon ja rakkaudella puhuttu tästä kansanopistosta. Liityimme kaikki lujin sitein yhdeksi perheeksi. Elämä opistokodissa tuntui turvalliselta Jumalan sanan ja evankeliumin ollessa joka päivä runsaasti esillä ja käytössä. Oppilaat olivat aluksi useita viikkoja hyvin arkoja, hiljaisia uskonsa ja Vapahtajansa tunnustamisessa. Olimme jo johtajan kanssa huolissamme. Eikö uskonelämään kuulu myös Jeesuksen tunnustaminen. Eräänä lauantai-iltana kuitenkin yhdessä kodikkaasti iltaa istuessamme ja Siionin Kanteleen lauluja tavanomaisesti laulessamme eräs oppilaamme, Selma Rinne Loimaan Petäjoen kylästä, rikkoi tuon pelottavan hiljaisuuden. Hän nousi ylös ja sanoi lyhyesti ja selvästi: "Minäkin uskon Jeesukseen ja olen autuas Jumalan lapsi. Olin uskossa jo opistoon tullessani, vaikka en ole sitä täällä aikaisemmin rohjennut tunnustaa." Seurasi pitkä hiljaisuus ja monet silmät kostuivat ilon ja vapautuksen tunteesta. Näinkin voi tehdä ja tunnustaa. Niin moni tekikin silloin ja myöhemmin saaden voimaa ja rohkeutta. Se oli jotakin uutta ja ennen kokematonta. Jeesushan sanoo: "Jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaassa, Matt. 10:32. Tässähän tämä ilon

aihe jokaiselle Jeesuksen nimen tunnustajalle on: Jeesus tunnustaa minut. Vaikka myöhemmin olen kuullut satojen nuorten omakohtaisen tunnustuksen, niin parhaiten on mieleeni jäänyt tämä opistossamme kuultu ensimmäinen todistus Vapahtajastaan. Se antoi meille opettajille lisää työn intoa ja rohkeutta. Jumala ei ole meitä unohtanut, vaan on läsnä ja toimii keskuudessamme.

Toiselta vuosikurssilta muistan selvimminkin erään keskustelukokouksen maaliskuulta toveripäivien jälkeen. Hengellinen elämä oli ainakin ulkonaisesti katsoen siihen asti ollut hiljaista. Tähän keskustelukokoukseen oli aiheeksi otettu "Miten tulinkin uskoon" Alustajaksi valittiin oppilaista Aino Leino. Alustaja oli alusta laatiessaan tavattoman tiukalla. Hän oli joutunut pohtimaan, oliko hän uskossa ja mitä hän tästä aiheesta voi opistotovereilleen sanoa. Kokouksessa hän sitten kertoi, miten hän oli valvonut, itkenyt ja rukoillut Jumalalta apua koko yön ja saanut myös avun. Hän oli nyt uskossa ja tahtoi kertoa kaikille Jeesuksen sovintoverestä ja uhrista puolestamme. Tämä oli tapahtunut jo useita päiviä ennen kokousta. Monet oppilaat olivat tulleet synnin hätään ja Vapahtajansa tuntemiseen. Kymmenet nuoret tunnustivat uskonsa ja kertoivat seikkaperäisesti kokemuksistaan tuossa kokouksessa. Kaikki opettajat kertoivat myös rehellisesti Jumala-suhteestaan. Kukaan ei voinut olla vaiti tuona iltana. Oli otettava kantaa puoleen tai toiseen tuona iltana. Tämä ihmeellinen herätyksen ja uskon tulemisen hetki jatkui opistoajan loppuun asti. Meidät oli uskossa ja rakkaudessa yhdistetty yhdeksi perheväeksi. Eikä muistaakseni koskaan ole itketty niin paljon eron kyyneleitä lähtöpäivänä kuin sinä keväänä 1941. Kyllä toki myöhemminkin, sodan jälkeisillä suurilla kursseilla, kuten silloiset oppilaat muistavat, elettiin todella vakavia herätyksen aikoja, jolloin vapaa veren evankeliumi sai lohduttaa murheelisiä.

Viime vuosien kaikkien evankelisten kansanopistojen oppilaille voisin niiltä ajoilta kertoa heille ehkä uskomattomalta tuntuvan tapauksen. Se osoittaa myös, että aina ei evankelisessa kansanopistossa

hartauspuheita, uskontotunteja ja yleensä hengellistä ohjelmaa ole kuunneltu vastenmielisesti tai välinpitämättömällä mielellä. Menin eräänä aamuna luentoluokkaamme kauppalan rukoushuoneelle. Aloin pitää tavanmukaista aamuhartautta jonkin raamatunlauseen johdolla. Huomasin, että jostakin syystä oppilaat olivat tavattoman herkkiä ja vastaanottavaisia. Ennen pitkää oli koko luokan vallannut eräänlainen liikutus. Itkettiin niin kuin huomasin, kahdesta syystä: toiset itkivät synnin surusta, toiset autuuden ilosta. Aamuhartautta seuraavan oppitunnin pitämisestä ei tullut mitään. Päästin koko joukon ulos kävelemään siksi tunniksi.

Vasta seuraavan tunnin alusta pääsimme käsiksi normaaliin koulutyöhön. Tämä tuntuu jotenkin hurmahenkiseltä, mutta se on varmaan aito ja tosi elämys niille, jotka sen kokivat. On varmaa, että tuollaisessa mielenvireessä mielellään kuullaan tutkistellaan Jumalan sanaa sekä keskustellaan toisten ihmisten kanssa uskon asioista. Sellaista mieltä me kaikki tarvitsemme.

Toveriliittoa ja sen toimintaa opiston käyneiden keskuudessa opistoajan jälkeen on pidetävä tavattoman tärkeänä. Se on sitä useasta syystä. Toveriliittolaiset tarvitsevat opistomuistojen luomassa ilmapiiressä Jumalan sanan viljelyä sekä yhteyttä opistoon ja opistotovereihinsa pysyäkseen uskossa ja kasvaakseen armossa. Toveriliittotoiminnassa heidät myös voidaan viedä Evank.yhdistyksen erilaisten toimintamuotojen avulla evankelisen kansan yhteyteen ja saada heidät huomaamaan se hengelliseksi kodikseen. Tämän tähden olen Loimaan opiston toveriliiton perustamisesta asti ollut paljon mukana sen työssä ja toiminnassa. Se on saanut kolmen vuosikymmenen ajan huomattavan osan työpanoksestani ja käytettävissä olleesta ajastani. Mutta sen piirissä olen saanut elää monia elämäni onnellisimpia hetkiä hengellisessä mielessä.

Ote Oiva Sivulan kirjoittamasta artikkelista Evankelisessa Kansanopistotyössä, joka on julkaistu Evankeliumiyhdistyksen kustantamassa kirjassa Näkymme mekin näimme.

Henki tekee eläväksi

Rakkaat ystävät. Muuan viisas mies on sanonut: "Taivaaseen ei pääse yksikään apina". Samoin Jeesus muistuttaa, ettei jokainen Herra, Herra-huutaja pelastu. Tai ajatelkaamme Jeesuksen vertauspuhetta kahdesta sotajoukosta. Kuvailtuaan miten kumpikin laskee vastapuolen voimia Jeesus toteaa: "Niin ei myöskään se joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi päästä taivasten valtakuntaan." Kaikki meissä on sodassa Jumalaa vastaan myös hurskaus. Siitä on luovuttava, jos aikoo pelastua. "Ei ole muuta perustusta, kuin mikä pantu on, Jeesus Kristus." Joka sen takia kadottaa elämänsä, jopa hurskautensa se, pelastuu.

Kirjoitan tätä siksi, koska nyt ovat liikkeellä ne, jotka vetoavat perinteisiin ja tapoihin. Suurimman vaaran he näkevät uudistuksissa. Raamatun mukaan tällainen "propaganda", jolla vedotaan ennen muuta vanhoihin ihmisiin, on ns. itse valittua jumalanpalvelusta. Siihen kuuluu paitsi muotoja myös oppeja juhlista ja sapateista, kasteista ja ylösnousemuksesta yms. Heprealaiskirjeen mukaan se on kokonaan ilman arvoa. Se on vain tulevaisten varjoa. Se ei käsitä itse tulevaista. "Kirjain kuolettaa, mutta henki tekee eläväksi." Niinhän Jeesuskin suisti maansa oppineiden teorian mm. lähimmäisongelmassa, ja päättyi anomaan: Tee sinä! Älä järkeille, älä teoretisoi, vaan tee! Älä ole, vaan elä! Ja Raamattu sanoo: "Älkää mukautuko tämän maailman ajan mukaan, vaan muuttakaa mielenne hengeltä tietääksenne, mikä on Jumalan tahto" Se ei totisesti tarkoita vain maallisten maallistumista, vaan juuri hengellisten. Ei heillä ole oikeutta maallistua ja pilkata siten Vapahtajaa. Mutta voi, Talot, autot ja omaisuus kuvaillaan Jumalan siunauksena. Materialismi inhottavimmillaan saa hurskaan silauksen. Lakia julistetaan, muttei koskaan niille, jotka ovat läsnä tilaisuuksissa! Eikö kuitenkin poissa olevat tuomitse Jumala? Tai onko Jaak. 2 ym. raamatunkohdat haudattu hiljaisuudessa?

Tätä kysellee nouseva polvi ehdottomuudessaan kaikella arkuudella. Nuoria ei vai-

enneta enää kauan. Sillä jos entinen meno jatkuu, nuoria ei enää tule. Suhde katkeaa ja syystä. Eihän tähän asti ole tahdottu hyväksyä esim. nuorten tapaa palvella Jumalaa ilman pitkiä puheita, urkuja ja virsiä. Nuoret on pakotettu ottamaan vastaan kaa-
van, joka ei heihin mene. Kitaran tms. myötä syntynyt hengellinen elämä on nujerrettu vanhempien toimesta. Siitä on levitetty huhuja ja valheita ja sitä on väitetty hengelliseksi taantumukseksi. Mutta katsokaa Raamattuun. Siellä näette nuoret ensiksi asialla ja levittämässä sanomaa omine menetelmineen. Paavalikin oli nuorukainen! Kun Paavali kääntyi, hän ei suinkaan hyljännyt aikaisempaa maailmallisuuttaan ja ruvennut hurskaaksi, vaan hylkäsi hurskautensa (Apt 8-9!), uskoi Jeesuksen veren voimaan ja lähti toimimaan maailmassa. Puhuessaan hapatuksesta Jumalan valtakunnan aseena, Jeesus ei tarkoita tätä hii-
vaa, se on pelastussanomaa, kerättäväksi yhteen kasaan tai pieniin piireihin, vaan siroteltavaksi maailmaan. Nuorten maailmaan se on vietävä tavalla, joka menee perille.

Nuoret vievät sitä eteenpäin tavalla, joka tavoittaa muita nuoria. Tässä ei tvalla, joka tavoittaa muita nuoria. Tässä ei ole mitään väärää tai vaaraa. Päin vastoin näin täytämme Mestariimme tahtoa. Hengen lahjoista suurin on rakkaus (1 Kor 13!), ja rakkaus on kekseliäs. Kun Henki tekee eläväksi evankelisia, se herättää heidän rakkautensa nuorisoon, Herran luvattuun kansaan. Se on nyt hajallaan maailmassa. Mutta Herran puusta on jäänyt jäljelle pyhä siemen. "Kun sen oksa jo vihertää, tietäkää, että loppu on lähellä." Lopussa ei kysytä uskollisuutta perinnäissäännöille vaan uskollisuutta Jumalalle ja Jumalan uskollisuutta meille. Voitko sitä mitata histutakaan omalla hurskaudellasi? Voitko sen kieltää ilman ehtoja nuorilta kieltämättä sitä samalla itseltäsi? "Sen tähden että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus." "Kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee eläväksi." "Joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu." "Hän lunasti meidät, ei kullalla eikä hopealla, vaan omalla rakkaalla verellään ja viattomalla kuolemallaan... turhasta isiltä peritystä vaelluksestamme."

T

Jatkoa numerosta 2

Tri Varilon esitelmä nuorison ongelmista

Tässä on tärkeätä se, että tätä nuorisoa yhteiskunta ei tiedä olevan olemassa eikä sitä oteta mukaan yhteiskuntaan. Nuorisolla ei ole tilaa yhteiskunnassa, heillä ei ole kokoontumispaikkoja, heillä ei ole koulutuspaikkoja, heillä ei ole työpaikkoja. Melkein kaikilla paikkakunnilla nuori, joka lopettaa koulunkäynnin kansakoulun jälkeen, joutuu olemaan pari vuotta työttömänä. Meillä on toisin sanoen rakenteellinen nuorisotyöttömyys.

Normit, jotka nuorille annetaan ovat tietyllä tavalla virheellisiä. Me vaadimme 25-vuotiaalta ammattikoulutuksessa olevalta tai yliopistossa opiskelevalta nuorelta, että hän on sukupuoli-elämältään samalla tasolla kuin 5-vuotias lapsi, eli tänellä ei ole yksinkertaisesti mitään sukupuolielämää, hänellä ei ole mahdollisuutta mennä naimisiin ja muita instituutioita ei yhteiskunnassa ole sukupuolitoimintoja varten. Ja me pidämme tätä aivan järkevänä vaatimuksena. Me edellytämme nuorelta tällä hetkellä n. 10 vuoden selibaattia. Jos nuoret vaativat tätä keski-ikäisiltä, sitä pidettäisiin aivan hullunkurisena ajatuksena, mutta kun keski-ikäiset vaativat sitä nuorilta, ei siinä ole mitään ihmeellistä. Sama koskee muitakin normeja, nuorisnormit poikkeavat huomattavasti siitä, mitä käyttäytyminen todellisuudessa on.

Vastapainoksi tälle on muodostunut nuorisokulttuuri. Nythän meidän yhteiskunnassamme on pääkulttuurin rinnalla runsaasti alakulttuureita. Nuorisokulttuuri on eräs näistä. Siihen kuuluu mm. tietty pukeutuminen, tietyn viihteen ja filosofian hyväksymien jne. Nuorisokulttuurilla on aika tarkat ominaisuudet ja meidän yhteiskunnallamme tarkat säännöt. Aikuisilla on oma uniformunsa, asunsa, ja samoin nuorilla. Täten ilmaistaan se ryhmä mihin lu-
keudutaan.

Myös ajatuksin ilmaistaan, mihin ryhmään kuulutaan. Nuoren ihmisen velvollisuus on ajatella radikaalisti, vanhempien vanhoillisesti. Kumpikin osapuoli on hyvin voimakkaasti sidottu omaan ryhmäänsä. Se että olemme voimakkaasti sidottuja erilaisiin pyhmiin on meidän ajallemme tyypillistä. Luultavasti tämä on yhteydessä perheen merkityksen vähenemiseen. Nyt ei enää kuuluta selvästi perheryhmään. Oman perheen merkitys vähenee myös sen kautta, että isä työskentelee poissa kotoa, ja hyvin usein myös äiti.

Ihmisellä on kuitenkin voimakas tarve kuulua johonkin ryhmään. Tämä on tyypillistä nimenomaan nuorilla. He ovat jengin muodostajia. Jengi on joukko, johon kuuluu korkeintaan 14

ihmistä. Ihminen ei voi kerrallaan muodostaa suhdetta suurempaan ryhmään. Mistä tämä johdetaan, sitä ei tiedetä. Ryhmän vaikutus nuoreen on hyvin voimakas, samoin aikuiseen. Molemmat ovat omalla tavallaan ryhmän vankeja.

Mikä sitten on keski-ikäisten ongelma. Tätä pohtiessamme meidän on jälleen palattava ihmisen lapsuuteen liittyviin asioihin. Uskomme, että sisarusten välinen rakkaus on kaikkein kestävintä, vaikka todellisuudessa harvat ihmiset inhoavat toisiaan niin paljon kuin sisarukset. Usein sisarusparvessa tilanne on se, että sisarusten välit ovat varsin huonot ja että lähimmät ystävänsä ihminen löytää yleensä jostakin muualta kuin sisariensa ja veljiensä joukosta. Yleisesti voidaan katsoa, että sisarusten välillä vallitsee kateus, joka purkautuu. Tätä pidetään poikkeuksellisenä tapahtumana, vaikka itse asiassa se on normaali tilanne.

Nämä lapsen kokemukset painuvat mieleen ja keski-ikäiset kokevat nuoret nuorempina sisaruksina, jotka tulevat erittäin epämiellyttävällä tavalla viemään heiltä kaiken miellyttävän tässä maailmassa. Kun me olemme saaneet asiat kuntoon ja kaiken luistamaan mukavasti, tulevat nuoret ja sanovat, ettei systeemi pelaakaan vaan se pitäisi muuttua. Tämä on kieusallinen tilanne keski-ikäisille. Nuoret koetaan kilpailijoina ja toisaalta heidät koetaan eräänlaisina haudankaivajina. Ts. kun he kasvavat, he työntävät meitä koko ajan kohti hautaa ja se on tietysti epämiellyttävää.

Tästä syystä pyritään mitätöimään nuoret, kokemaan heidät lapsina. Toisaalta heitä kohtaan tunnetaan kateutta sillä tavalla, että he eivät saisi saada sitä, mistä me olemme jääneet pitsi. Koetaan, että nuoret saavat jotakin, mitä me emme saaneet ja se on tyypillistä kateutta heitä kohtaan. Tämä kohdistuu nimenomaan nautintoasioihin. Nuorten pitää kieltäytyä siitä, mistä mekin olemme joutuneet kieltäytymään.

Sota on tyypillinen projektio tapahtuma. Projektiolla tarkoitetaan tilannetta, jossa kaikki pahat ominaisuudet siirretään toisiin ihmisiin ja kaikki hyvät ominaisuudet kootaan itse. Ts. ryhmä "me" on hyvä ja ryhmä "he" inhottava ja huono. Ryhmä "me" taistelee hyvän asian puolesta puhtain asein. Ryhmä "he" taistelee likaisiin aseihin likaisen asian puolesta. Näin sodassa aina suoritetaan tämä ominaisuuksien jakaminen.

Tämä tapahtuu myös silloin kun ihmisryhmät asettuvat toisiaan vastaan, esimerkiksi nuorisot ja keski-ikäiset. Tässä joudutaan ilmiöön, josta käytetään nimitystä ryhmäkoreografia. Alkuaikoina on tansseja, joissa koreografisesti ilmaistaan tiettyyn ryhmään kuuluminen. On metsästystanssi, jonka tarkoituksena on vahvistaa metsästäjien yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ennen metsälle lähtöä.

Kun nuori ja keski-ikäinen kohtaavat toisensa, he joutuvat ryhmäkoreografian vangeiksi. Nuori sanoo jotain aivan tavallista asiaa, jonka keski-ikäinen heti käsittää: "Ahaa, tuo on tuota nuoren puhetta". Hänen täytyy vastata siihen niin kuin keski-ikäinen vastaa, jolloin nuori vastaa niin kuin nuori vastaa siihen. He joutuvat

henkiseen kaksintaisteluun, jossa he joutuvat suorittamaan määrättyt henkiset liikkeet, "pakkoliset kuviot", joista he eivät voi päästä eroon ja joiden tuloksena he eivät voi ymmärtää toisiaan. Näitä tilanteita on kaikkea kuinka paljon.

Kolmas tärkeä asia projektion ja koreografian lisäksi on transparenssi-ilmiö, jolla tarkoitetaan sitä, että jokaisella ihmisellä on valmiuksia toisia ihmisiä vastaan. Ne johtuvat siitä, että meillä on ollut aikaisempia ihmissuhteita, lähinnä isään ja äitiin. Ne muodostavat mallin siitä minkälaisia ihmissuhteet ovat. Otaksumme, että jokainen mies on samanlainen kuin minun isäni oli ja jokainen nainen samanlainen kuin äitini. Jos ei ole samanlainen, on henkilö perusmallista poikkeava.

Kun tapaamme toisia ihmisiä, pyrimme luomaan suhteemme heihin tämän mallin mukaisesti. Kun kaksi ihmistä tapaa toisensa, he lähtevät omista transparensseistaan. Kun opettaja katselee luokkaa hän saattaa ajatella, että on oikein mukavan näköinen luokka, mutta joukossa on tyyppi, joka saattaa aiheuttaa vaikeuksia. Hänelle tulee mieleen tyyppi, joka on hyppinyt nenälle ennenkin. Tällainen on hänelle sietämätön.

Jos sattuu onnettomasti, niin oppilas kokee vastaavalla tavalla. Hän katselee opettajaa ja miettii, että hän tuo mieleen isän, joka jatkuvasti oli määrätelmässä. Ja vaikeuksia tulee, koska molemmat osapuolet odottavat vaikeuksia. Syntyy neuroottinen kierre. Erityinen piirre tässä on syyllisten löytäminen. Esimerkiksi luokka on hyvä, mutta siellä oppilas A häiritsee kaikkien muiden oppimista ja vetää muita mukaansa. Kun hänet saadaan ulos luokasta, tilanne paranee. Kun hän on poissa luokasta, niin syntipukin rooli jää vapaaksi ja jonkun muun täytyy ottaa se hoidettavakseen. Ollaan jälleen samassa tilanteessa. Luokka on muuten oppilaan mielestä hyvä, mutta siellä on oppilas B, joka pitäisi saada ulos. Vastaavasti voidaan kokea, että koulu on muuten hyvä, mutta siellä yksi luokka häiritsee muiden työskentelyä. Vastaavasti voidaan kokea myös niin, että koulu on hyvä, mutta siellä on opettaja B, joka on huono ja jota kaikki inhoavat.

Syntipukki voi olla yleinen. Voi olla, että sekä oppilaat että opettajat valitsevat opettaja B:n syntipukiksi, johon heijastetaan kaikki vaikeudet. Tämä toimii myös suuremmissa yhteyksissä. Ihmiskunnalla näyttää olevan sellainen usko, että kun tietyt ihmiset tapetaan niin silloin alkaa paratiisi. Aina on syntipukkiryhmä, joka pitäisi ensin tappaa ennen kuin päästään käsiksi suureen onneen, joka meitä odottaa.

Yhdistyneet Kansakunnat tänään

Yhdistyneet Kansakunnat syntyi toisen maailmansodan raunioille. Tarkoituksena oli luoda järjestö, joka tahtoi pelastaa tulevat sukupolvet sodan kauhuilta.

Näin sanotaan vuonna 1945 allekirjoitetussa YK:n peruskirjassa. Toinen maailmansota oli kestänyt viisi vuotta ja noin 50 miljoonaa ihmistä oli saanut surmansa rintamalla, pommituksissa ja keskitysleirien uhreina. Eurooppa oli rauniona ja kauko-Idässä, Hirošimassa ja Nagasakissa olivat räjähtäneet atomipommit. Maailmaan syntyi täten omatunto. Vuosisatoja olivat valtiot muista välittämättä saaneet yksin päättää toimenpiteistään toisia valtioita kohtaan. Mutta nyt syntyi poliittinen elin, joka yrittää rahoittaa maailmaa. Maailman lähes kaikki uskonnot ja moraaliopit edellyttävät yksityiseltä ihmiseltä toisen huomioonottamista, lähimmäisen rakastamista ja kunnioittamista. Valtioiden välisissä suhteissa oli ollut vallalla täysin toinen moraali, vahvemman oikeus. YK yrittää luoda maailmasta rauhallisen planeetan, jossa kaikki kansat elävät sovussa toistensa kanssa. Se yrittää poistaa uskon sodan väistämättömyyteen valtioiden välisissä kriisitilanteissa.

Maailma on pienentynyt ja pienenee jatkuvasti. Taloudellinen ja tekninen kehitys ovat lisänneet kansojen keskinäistä riippuvuutta ja tehneet maailmasta yhden kokonaisuuden. Laivat ja lentokoneet, lennätin ja televisio ovat vähentäneet etäisyyksien merkitystä. Teollinen massatuotanto ja kuljetusten nopeutuminen ovat lisänneet kansojen välistä kaupankäyntiä. Elintarvikkeita, raaka-aineita ja valmiita tavaroita virtaa maasta toiseen. Maat ovat tulleet kansainvälisen työnjaon vaikutuksesta riippuvaiseksi toisistaan. Mikään maa ei enää ole omavarainen. Yleisen hyvinvoinnin kehittäminen vaatii turvallisen maailman, jossa yhteistyöllä päästään eteenpäin. Tässä yrittää YK auttaa.

SOTIEN MAAPALLO

Rinnan muun kehityksen kanssa ovat ase- ja sotatekniikka kehittyneet. Varsinkin ilma- ja atomiaseiden kehitys on muuttanut tulevan sodan sellaiseksi, ettei olisi enää eroa sotilas- ja siviilikohteiden välillä. Ei olisi enää rintamia, vaan sotaa käytäisiin kaikkialla ja ilmeisesti käytettäisiin kaikkia mahdollisia aseita. Jos tulevassa sodassa käytettäisiin kaikki valmiina olevat ydinaseet sekä kemialliset — ja biologiset aseet, niin seurauksena olisi elämän häviäminen maapallolta. On syntynyt kauhun tasapaino eli pelko siitä, että ihminen itse hävittää itsensä. YK pyrkii osaltaan poistamaan suursodan mahdollisuuden.

YK:n peruskirjassa luetellaan järjestön päätehtävät. Näistä ensimmäinen on kehittää kansakuntien välille ystävällisiä suhteita. Toinen tehtävä on yhteistyö köyhyyden, sairauden ja lukutaidottomuuden poistamiseksi. Lisäksi YK pyrkii edistämään ihmisten henkilökohtaisten vapauksien ja oikeuksien kunnioittamista.

YK ei ole pystynyt poistamaan sotia, vaikka maapallo onkin säästynyt suurso-dilta. Monia pikkusotia ja kansainvälisiä kriisejä on YK ollut ratkaisemassa. Näistä ensimmäinen oli Korean sota. Kansainvälisiä sotajoukkoja tai valvontaryhmiä on ollut Intian ja Pakistanin rajalla, Lähi-Idässä, Kongossa ja Kyproksella. YK:n valvontajoukot eivät taistele ketään vastaan, vaan ne ovat vain valvomassa aselepoa ja pyrkivät pelkällä läsnäolollaan rauhoittamaan kriisin.

Lisäksi YK on käyttänyt erityisiä sovittelijoita, jotka pyrkivät puolueettomasti ratkaisemaan kriisin. YK:n sovittelijat ja valvontakomissiot ovat usein onnistuneet välitystehtävissään.

Yleisesti ollaan sitä mieltä että, että jäsenvaltiot luottavat YK:hon nykyään enemmän kuin järjestön syntyvaiheessa. Toisaalta YK:n toimintaa kohtaan on osoitettu kärsimättömyyttä ja pessimismiä tulevaisuuden suhteen. Tämä johtuu siitä, että järjestö on kohdannut vaikeuksia yrittäessään käsitellä eräitä vakavia konflikteja ja saada osapuolet kunnioittamaan YK:n ratkaisuja. Maailmassa on tällä het-

kellä muutamia vakavia kriisejä, joita YK ei ole kyennyt ratkaisemaan. Tällaisia ovat esim. Vietnamin sota, israelilaisten ja arabien riitaisuudet ja Afrikan rotuvastakohdat. YK:n toimintaa on myös vaikeuttanut supervaltojen, Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain, taipumus antaa etusija tärkeissä kansainvälisissä probleemoissa kahdenkeskeiselle ratkaisulle.

Vaikka YK ei ole, eikä se yritäkään olla kansainvälinen poliisi saatikka sitten maailmanhallitus, yrittää se parhaansa mukaan sovittaa valtioiden välisiä ongelmia. Kansainvälisessä politiikassa on edelleen niin, että valtioiden johtajien henkilökohtaiset tapaamiset luovan pohjan ongelmien ratkaisuille. YK on pyrkinyt osaltaan tutustuttamaan valtioiden poliittisia johtajia toisiinsa ja luomaan puolueettoman kohtaamispaikan.

KÖYHYHDEN MAAPALLO

Maailmanrauhan turvaaminen on YK:n päätehtävä. Toinen yhtä tärkeä tehtävä on köyhyiden poistaminen maailmasta. Köyhyys on maailman poliittisista ongelmista polttavin. Köyhillä kansoilla on alhainen kansantulo henkeä kohti, tämä merkitsee nälkää, alhaista asumisen tasoa, puutteellista terveydenhoitoa ja tietämättömyyttä. Köyhyiden sanotaan johtuvan kahdesta asiasta: väestön kasvusta ja tietämättömyydestä. Maailmaan syntyy tällä hetkellä 170 000 uutta ihmistä joka päivä. Tämä merkitsee sitä että 35 vuoden kuluessa on maailman väkiluku kaksinkertaistunut 6 000 miljoonaan. Kolmeen tuhanteen miljoonaan oli maailman väkiluku kasvanut 500 000 vuodessa. Nyt kaksinkertaistunumien vaatii vain 35 vuotta. Tällä hetkellä on tilanne sellainen, että 1 000 miljoonaa ihmistä on nälkäkuoleman rajoilla, 1 000 miljoonaa näkee nälkää, mutta kolmas 1 000 miljoonaa saa tarpeeksi ravintoa, ja osa heistä elää yltäkylläisyydessä. Me suomalaiset kuulumme tähän hyvinvoivaan osaan ja elämme noin 70-vuotiaiksi. Mutta nälkäänäkevät elävät noin 40-vuotiaiksi. Heistä alle puolet täysikasvuista osaa lukea. Hyvinvoivista osaavat puolestaan kaikki lukea.

Jos tahdomme säilyttää maapallon eh-

jänä, on meidän poistettava eriarvoisuus maailmasta, sillä me kaikki olemme riippuvaisia toisistamme. Katkeruus muiden hyvinvoinnista voi helposti synnyttää uuden maailmansodan ja samalla tuhota koko maailman.

Köyhien maiden avustamista kutsutaan kehitysavuksi. Esitän vain pari esimerkkiä, miten pientä kehitysapu on. Yhteen pommitukseen sijoitetuilla rahoilla voidaan perustaa 75 täysin varustettua 100 vuodepaikan sairaalaa tai hankkia 50 000 traktoria tai 15 000 leikkuupuimuria. Ensi vuonna (1972) Suomen valtio antaa kehitysapua noin 50 milj. markkaa ja tämä yhtä kansalaista kohti noin 10 mk. Tämä raha voi tuntua suurelta, mutta käytännössä tämä summa on mitätön 2 000 miljoonan ihmisen elinehtojen parantamiseksi.

YK:n ONGELMAT

Koko YK:n olemassaolon ajan on varsin suuri ongelma ollut Kansallisen Kiinan pitäminen järjestön ulkopuolella. Kiinan väestö käsittää neljäs osan koko maapallon väestöstä. Järjestö on ollut vajavainen. Jos parhaillaan käytävät neuvottelut onnistuvat, ja Kiina pääsee YK:hon, niin silloin voidaan sanoa, että 95 % maailman väestöstä on edustettuna YK:ssa. Tällä tavoin järjestö vahvistuisi ja pystyttäisiin entistä paremmin palvelemaan maailmanrauhaa. (Esitelmän pitämisen jälkeen Kiina valittiin YK:n jäseneksi).

YK:lla on tällä hetkellä muitakin ongelmia kuin Kiinan kysymys. Kiinnostavin meidän suomalaisten kannalta on uuden pääsihteerin valinta, sillä nykyinen pääsihteeri U'Thant eroaa ja Suomen YK:n suurlähettiläs Max Jakobson on mukana kilpailussa valittaessa uutta pääsihteeriä.

SUOMI YK:SSA

Suomi pääsi YK:n jäseneksi 1955 ja on yrittänyt toteuttaa YK:ssa puolueettomuuspolitiikkaansa ja olla sekaantumatta muiden valtioiden sisäisiin asioihin. 1950-luvulla Suomen aktiivista osallistumista YK:n toimintaan rajoitettiin nimenomaan

maamme puolueettomuus ja pyrkimys olla asettumatta kummankaan suurvallan, NL:n tai USA:n, rinnalle. Kun suurvaltojen väliset eturistiriidat 1960-luvulla siirtyivät taka-alalle, alkoi myös Suomi entistä voimakkaammin ottaa kantaa kansainvälisiin kysymyksiin. Nimenomaan rauhanturvaamistetäviin on maamme ottanut aktiivisesti osaa.

Suomalaisia sotilaita oli jo 1956 Suetzilä ja vuodesta 1963 lähtien on suomalainen pataljoona toiminut Kyproksella. Lisäksi suomalaisia upseereita on ollut tarkkailijoina Kasimirissa ja Lähi-Idässä. Yksityisiä suomalaisia on ollut huomattavissa asemissa YK:n organisaatiossa. Kyproksessa olevien joukkojen komentajana toimi jonkin aikaa A. E. Martola.

Lähi-Idän valvontaryhmän päällikkönä on Ensio Siilasvuo ja pääsihteeri U'Than-tin sotilaallisena neuvonantajana toimii Lauri Koho. Lisäksi Suomi on ollut turvallisuusneuvoston jäsenenä vuosina 1969–1970.

Lopuksi totean, että maailmanrauha on liian vakava asia, jotta voisimme suhtautua siihen välinpitämättä.

Pentti Yrjölä

Kansanopistolaiset 1971-1972

Aalto Leena-Maija, Loimaa, Aerikkala Teija, Mynämäki, Eskola Leena, Loimaa, Haapalainen Leena, Tampere, Heinonen Anneli, Hämeenlinna, Heinonen Eeva Vehmalainen, Huhti Jarmo, Loimaa, Häkinen Kalervo, Kalvitsa, Kalmi Hely, Lauttakylä, Koiranen Tapani, Vampula, Koivisto Eino, Huhtamo, Koskinen Jaakko, Turku, Kulmala Outi, Taivassalo, Laiho Irmeli, Turku, Laaksonen Riitta, Loimaa, Lehto Leena, Loimaa, Lithovius Ti-

mo, Mellilä, Littunen Terttu, Loimaa, Loppinen Leila, Aura, Lönnrot Jukka, Raisio, Majuri Ritva, Halkivaha, Marttila Pirjo, Säkylä, Musku Irma, Kyrö, Mäyränpää Mervi, Lammi, Nevalainen Mirja, Helsinki, Nieminen Tuula, Loimaa, Nummela Timo, Ypäjä, Numminen Eija-Liisa, Loimaa, Nuutinen Kirsi, Helsinki, Ojala Seija, Vuori, Okker Merja, Somero, Palomäki Esa, Voittoinen, Peltokangas Pirjo, Ähtäri, Peltola Marketta, Mänttä, Perämäki Kaija, Virttaa, Puputti Riitta, Kylmäkoski, Pärssinen Juhani, Ypäjä, Rapeli Raija, Turku, Rautiainen Eila, Paltamo, Rauvola Marja, Turku, Riihelä Kalevi, Pietilä, Rouvila Eeva, Auttoinen, Salmi Pirjo, Pohjaslahti, Salminen Aino, Loppi, Salminen Mika, Matku, Savikko Raija, Humppila, Seppälä Liisa, Loimaa, Suomi Seija, Teinikivi, Suominen Sirkka-Liisa, Toijala, Tammio Jarmo, Auvainen, Tienari Jaakko, Ikaalinen, Toivonen Anita, Rusko, Tuominen Leena, Hyvinkää, Yli-Kleemola Ritva, Harjavalta.

KH-KURSSI 19

Ahola Helena, Tampere, Hangasoja Ritva, Loimaa, Hentunen Anneli, Lauritsala, Hokkanen Irja, Kangasniemi, Hutko Pirjo, Kehro, Hynynen Tuula, Iisalmi, Hännikäinen Eila, Loimaa, Karhu Anna, Untamala, Korpela Anja, Turku, Kuuslampi Mirja, Turenki, Kytö Riitta, Salo, Laine Marja, Eurajoki, Lehto Marja-Terttu, Turku, Lindén Mervi, Kauttua, Lipponen Leija, Kalanti, Mäenpää Ritva, Kankaanpää, Pitkän Leena, Lauritsala, Riikonen Leena, Pinsiö, Rusi Tuula, Paattinen, Ruskomaa Anita, Turku, Rönkkö Kaija, Syvärinpää, Salmi Leila, Taatila, Siirilä Maija, Mursula, Tuusa Pirjo, Forssa, Vienonen Airi, Ylönkylä.

Lukuvuoden 1971-72 opiskelijat

**Opiston avajaisjuhla
sunnuntaina 4. 10.
puolenpäivän jälkeen**

Ihmisiä alkoi tungeksia juhlasaliin, joka oli koristeltu aivan kirkon tuntuiseksi.

Salin eteen oli avattu kaunis, taiteilija Toivosen maalaama taulu, jonka aiheena on raamatunlause "Kun kuulette minun ääneni, älkää paaduttako sydämiänne". Tämä toi mieleen kirkon alttaritaulun. Pöytä luokan edessä muistutti saarnastuolia.

Aluksi kaikki veisasimme virren, minä jälkeen oli rehtorin kaunis puhe. Sen jälkeen oli musiikkiesityksiä ja puheita. Seurasi pieni tauko.

Taas oli vuorossa helkkyvät laulut ja oikein harras näytelmä "Kolkuttaja". Oli vielä puheita ja lauluesityksiä. Kaikki puheet oli osoitettu opiston oppilaille, kuninka he voisivat tulevan talven käyttää täällä "Valonkartanossa" Jumalan sanan äärellä hyväkseen. Toivottavasti suurin osa otti vaarin näistä puheista.

Juhlatilaisuus oli todella mieleenjäävä, koska oli tunne, että Jumala oli todella läsnä tässä juhlassa.

Pirjo Salmi

Jumalan suuret teot ovat kirkon ikkunoiden lasimaalausten kaltaisia. Taiteilija on halunnut saarnata värikkäiden ruutujen avulla. Jos kierrän kirkon ulkoapäin, niin ikkunat näyttävät harmailta ruuduilta, joilla ei ole mitään sanottavaa.

Vasta kun astun sisälle ja auringon valo saa väritä loistamaan maalaukset alkavat kertoa ja julistaa. Samoin on Pyhän Hengen tehtävänä johdattaa minut pyhäkön sisäpuolelle, jossa Sana alkaa loistaa, jossa sillä on minulle kerrottavaa ja se puhuu minulle. Tämän sanoman edessä minä unohdan itseni, olen tuskin selvillä siitä, että juuri minä olen paikalla, sillä en ole peilialisissa, vaan sellaisen sanoman

edessä, jonka mukaansa tempaava aihe on kaukana minusta. Ja vaikka lähdenkin pyhästä paikasta mennäkseni työhöni ja lähimmäisteni luokse, niin olen "tehtävien täyttämä" eikä minulla ole aikaa ajatella itseäni.

Olen vapautunut itsestäni (ja havaitsen, mikä vapautus, mikä vapautumisen tunne se on). Olen silloin myös löytänyt itseni — toisin kuin olisin koskaan voinut aavistaakaan.

Helmut Thielicke

**Sitä ja tätä
tarvitaan**

Tällainen ilmoitus oli viime lehdessä. Opistomme tarvitsee jatkuvasti lahjoituksia muodossa tai toisessa. Ilman ympäristön tukea opisto ei pysty toimimaan. Talousarviosta on n. 40 % ympäristön tuen varassa, siten kaikki lahjoitukset myöskin pienet ovat tarpeellisia ja ne otetaan kiitollisuudella vastaan. Erikoisesti me opiston väki haluamme kiittää tänä syksynä lahjoitetuista omenista, monesta omenakuormasta jotka olemme saaneet vastaanottaa. Omenaa on nyt soseena, mehuna ja sitä on nyt kokonaisena myös ruokapöydässä sekä on ollut eteisaulassa vapaasti herkuttelijoiden käytettävissä. Olemme todella herkutelleet, useana aamuna saamme tai olemme saaneet omenamehua lasillisen piristykseksi ja vauhdinantajaksi. Kiitos vieläkin lahjoituksista.

Huonekalulahjoituksia olemme saaneet vähän, mutta Toivo Puputin lahjoittama keinutuoli on kohta kovassa käytössä. Aikaisemmin saadut keinut ovat ehtineet kovasta käytöstä johtuen hajota ja on ne jo pariin otteeseen korjattukin. Keinutuoleja, nojatuoleja ym ottaisimme jatkuvasti vastaan, uskomme, että niitä löytyy ulla-kolta opistollekin annettavaksi. Kiitos etukäteen.

Kunnastie

Rippikoululeiri pidetään Loimaan Ev. kansanopistolla 12. 6. 1972—24. 6. 1972. ilmoittautumiset puhelimitse No 87 217 tai kirjeitse osoitteella Loimaan Ev. kansanopisto 32210 Loimaa.

Opiston joulumyyjäiset ja kukkamarkkinat pidetään opistolla 17. 12. 1971. Otamme mielellämme vastaan myyjäistä-varaa. Tervetuloa myyjäisiin.

Tilitys

Opistolle saapuneista juhlatuloista ja lahjoituksista

Elokuu- lokakuu

Turku Lutherin kirkko kol. 91,71 mk, Köyliön srk avustus 50 mk, Riihimäen srk kol. 117,37 mk, Kojonperän Alma Rannanperä 174,12 mk, Forssan srk avustus 100 mk, Mietoisten toveriliitto kol. 150,26 mk, Mietoisten srk. kol. 41,30 mk, Riihimäen kansanopistojuhla 150 mk, Milja Nurminen kol. 109,97 mk, Nummelan srk kol. 24,46 mk, Työkauden avajaiset opistolla 169,40 mk, Kanta-Loimaan srk. kol. 119,93 mk, Vehkalahden opistokerho 50 mk.

Kiitos lahjoituksista, jotka ovat tulleet suureen tarpeeseen.

LEHDEN POSTISIIRTOTILI n:o Tu 40776

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Toimituskunta: Eino Erelä, Pirkko Jaakola, Pirkko Härmälä, Eino Kunnastie sekä toimittaja.

Toimittaja: Eero Uuksulainen
Osoite: Loimaa, Kansanopisto
Puhelin: 87 217

Lehti ilmestyy v. 1971 vähintään viitenä numerona. Tilausmaksu on 4:—.

LOIMAAN KIRJAPAINO - LOIMAA 1971